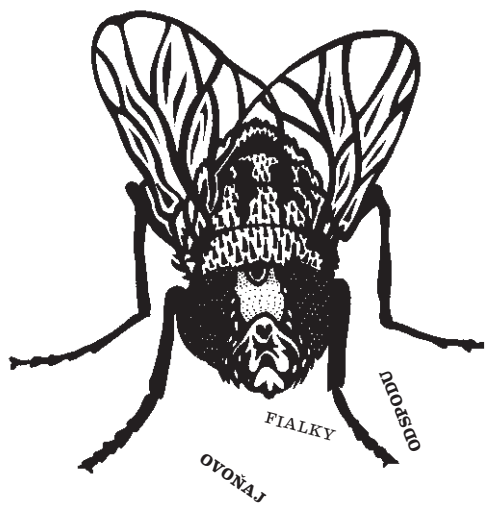

RUBY REDFORTOVÁ

OVONAJ FIALKY OD SPODU

LAUREN CHILD
AUTORKA KNÍH O KLÁRE BŮBIKOVEJ

RUBY
REDPRO

LAUREN CHILD

ARTOVA

OVONAJ FIALKY ODSPODU

slovart

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Text copyright © Lauren Child 2013
Series design and illustrations by David Mackintosh
Translation © Marína Gálisová 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-0662-0

Venujem **Peps**

**„Čuch je jedným z najsilnejších
spúšťačov ľudskej pamäti.**

**Vôňa je bránou do minulosti,
ktorá človeka ihneď prenesie
do dávno zabudnutého
okamihu. Vedomá myseľ o tej
spomienke ani nemusí vedieť,
ale tak ako vonné soli dokážu
prebrať človeka z bezvedomia,
tak aj vôňa burcuje podvedomie
a prebúdzá spiacu pamäť.“**

DR. DAVIDSON WALTER F MACKINTOSH, PHD, CBE,
Ulwinská univerzita, spoluautor vysoko cenenej
učebnice *Nosové dutiny*

Opustená

DIEVČA OTVORILO OČI a zažmurkalo na oblohu. Z hromádky borovicového ihličia, na ktorom ležalo schúlené, videlo za mriežkou čiernych konárov blankyt. Vycítilo, že je samo, posadilo sa a poobzeralo. Striehlo na kroky, hlasy, nepočulo však zvuky, aké vydávajú ľudia. Znel iba šum a spev lenivého vtáctva a hmyzu. Na zemi zostal rozložený piknikový obrus a zástup mravcov usilovne likvidoval omrvinky. Dievča zdvihlo román, čo ležal na mieste, kde predtým sedel jeho otec. Na obálke stálo: *Opustená (Triler)*. Dievča začalo čítať.

Ubehlo niekoľko hodín, dievča bolo takmer v polovici, ale rodičia sa stále nevracali. Stalo sa niečo? Vybral sa otec hľadať pomoc? Máva jej mama na lietadlá? Pochutnali si na oboch medvede alebo iné divé zviera – strašné stvorenie, čo striehne hlboko v lesoch? Alebo naň jednoducho zabudli a nechali tu? Predstavivosť štvorročného dieťaťa sa rozbehla, vybičovaná ešte aj knihou.

Upokojilo sa a zhlboka vdychovalo vôňu lesa. Vôňa borovic pôsobila chlácholivo a známo a dievčaťu sa vrátilo logické uvažovanie. Uvedomovalo si, že zrejme platí to najpravdepodobnejšie vysvetlenie: rodičia šli k rieke po vodu a zdržali sa.

Čakalo teda, nepohlo sa z miesta, lebo si spomenulo na rady v žltej príručke prežitia, ktorá ležala na otcovom bielelníku. No čas letel, stmievalo sa a nikto sa k nemu nevrátil. Vstalo, obulo si topánky a dôkladne si ich zaviazalo, dokonca na dvojité uzol, aby sa nerozšnúrovali.

Nasadilo si červený pršiplášť s praktickou kapucňou, keby sa rozpršalo – v divočine človek nikdy nevie. Vybralo sa kľukatým chodníkom dole, kde tušilo rieku, cestou zhlboka dýchalo, napĺňalo si pľúca čistým lesným vzduchom. Zacítilo pritom takú úžasnú vôňu podobnú parfumu, že jej neodolalo a vybralo sa za nosom.

Zišlo z chodníka, predieralo sa pomedzi tmavé stromy a spleť kríkov a popadaných konárov, až došlo na miesto, kam by bol svietil mesiac, keby mu to dovolil oblak. Pred sebou malo strašidelnú čierňavu, a tak do nej vošlo len veľmi opatrne. Pršiplášť sa mu zachytil na niečom ostrom, potiahol ho, ale nepustilo to – dievčatko uväznili trne.

Bolo v pasci.

Vycítilo, že tesne pred ním niečo je. Niečo živé, niečo nebezpečné, niečo zlé. Oblak sa pohol, mesiac zasvietil a dievčatko zatajilo dych. Ani nie meter od neho stál vlk s lesklými ostrými zubami a úžasne belasými očami.

Dievča nehybne pozorovalo vlka, ten naň uprene hľadel. Počkalo. Zavrelo oči, aby ten hrozný pohľad zmizol. Srdce mu rýchlo bilo, dýchalo plytko a nepravidelne. Načúvalo a od zvieraťa k nemu doľahol rovnaký zvuk, rovnaká panika. Dieťa aj vlk sa ocitli v zovretí strachu.

Dievča sa pomaly začalo vyslobodzovať z krovia, po jednom si z nôh vyberalo trne, vykrúcalo sa z červeného pršiplášťa, až v trní zostal iba ten. Vyšlo z húštiny a uvidelo, čo tam držalo vlka – chytil sa do škaredých železných čelustí. V dievčati zvíťazil inštinkt štvorročného dieťaťa – poradil mu, aby vyslobodilo zúfale stvorenie, a tak zdvihlo kameň a dovtedy ním tlklo po pasci, až čelusť povolila, pustila krvácajúcu vlčiu labu.

Vlk ešte chvíľu hľadel na dievča, pohľady sa im stretli a v tom kratučkom okamihu si vedeli prečítať myšlienky.

V diaľke sa ozval hlas. Dva hlasy: „Ruby, Ruby! Kde si?“

Vlk na dieťa chvíľu hľadel. Krásne oči, krištáľovo modré dúhovky s fialovým okrajom, sa mu ligotali, potom sa obrátil a splynul s čierňavou lesa.

Vlk zmizol ako duch.

Obyčajné dieťa

KEĎ MALA RUBY ŠEŠŤ ROKOV, na mestskom šachovom turnaji ju prijal juniorský šachový klub Pešiáci. V prvej hre jej ako súpera vylosovali pána Karocovskejho. Nebol to súper, proti ktorému by chcel niekto hrať vo svojej prvej verejnej partii, ibaže by sa chcel čím skôr dostať domov, aby mohol pozeráť kreslené rozprávky. Pán Karocovskej bol v čase svojej najväčšej slávy veľký šampión a hral proti mnohým slávnym Rusom. Teraz to bol starec s bystrým umom, možno už nie takým bystrým ako kedysi, ale stále to bol veľmajster a najlepší šachista v celom štáte.

Ruby sa naňho dívala ponad stôl. Mal milú tvár – jeho vodnaté a sivé oči vyzerali, akoby videli všetko utrpenie na svete. Tento človek vedel, aké to je, po niečom veľmi túžiť.

Vedela odhadnúť, čo spraví, vedela to desať ťahov dopredu. Šikovne prehrala, pán Karocovskej sa správal veľmi štedro: láskavo sa usmial, podal jej ruku a poďakoval jej, že bola takou dobrou súperkou. Bol to milý súper, mal športového ducha.

Sedemnásťročný Kaspar Peterson sa uškrnul. Neprekvapilo ho, že prehrala. Nevedel si predstaviť, že by šesťročná sopláňa vyhrala nad šampiónom – tá predsa nemô-

že vyhrať nad nikým. Ruby Redfortová vyzvala Kaspara na súboj. Nenútene prijal.

Porazila ho piatimi ľahkými ťahmi. Správal sa protívne, nemal športového ducha.

Ruby sa zdráhala poraziť starého pána Karocovského, pri Kasparovi Petersonovi takéto ohľady nemala.

O niekoľko rokov...

1. kapitola

Pozitívny postoj

„JEDINÉ, ČOHO SA TREBA BÁŤ, je modrý aljašský vlk, ktorý, mimochodom, neexistuje.“

Tieto slová vyriekol Samuel Colt, bývalý špeciálny agent, z ktorého sa stal environmentalista. Teraz viedol pre Spektrum kurz prežitia. Bol to vysoký, dobre stavaný muž, ktorému pribúdali roky, ale neubúdala kondička, ten typ chlapa, ktorého chcete mať na svojej strane, ten typ chlapa, ktorého príchod s úľavou uvítate, a ten typ chlapa, ktorého silueta na obzore vás poteší, ak ste sa stratili – samozrejme, ak náhodou nie je práve on ten dôvod, pre ktorý ste sa stratili. Ak je to tak, asi vám trochu stiahne hrdlo.

Colt mal fúzy a vlasy po pleciah. Nosil široký klobúk a oblečenie, v ktorom vyzeral ako traper, takže keby sa časostrojom vrátil o sto rokov, celkom by tam zapadol. Všetko videl, všetko prežil a vedel, o čom hovorí. Sam Colt sa nikdy nesprával nepriateľsky, občas bol trochu prostoreký, ale nikdy nie krutý.

„Krutosť nemá v divočine miesto. Občas musíte byť neoblomní, tvrdí ako stará podošva, ale nemusíte byť krutí.“ Tomu veril. „Nezabíjate, ak nemusíte, a ak už musíte, zabíjate rýchlo.“

Modré vlky nech vás netrápia,“ pokračoval, „ale čo tie bežné? Na tie si dajte bacha. Najlepšia rada, akú odo mňa dostanete, znie: Vyhnite sa im. Nevyhľadávajú ich, nekrmte ich, nehladkajte ich, nepozerajte im do očí. Dvojnásobne to platí pri medvedoch. Medvede sú omnoho nebezpečnejšie ako vlky, a vlky sú nebezpečné až-až.“

„Kto by už bol taký sprostý, že by krmil medveďa alebo vlka?“ zašepkal adept Lowe.

„To by ste boli prekvapení,“ povedal Colt.

Samuel Colt mal okrem iných jedinečných vlastností aj veľmi dobrý sluch a adeptu Lowa teraz trochu šokoval.

„Ak po jedle neupracete, tak krmíte šelmy. Zanecháte stopu, ktorá ich privedie k vám, a ja vás ubezpečujem, že to nie je vo vašom záujme.“

„No čo ak narazíme na vlčiu svorku?“ spýtal sa adept Dury. „Čo potom?“

Dnešný deň preberali teóriu a adepti boli vnútri, písali si poznámky, kládli otázky. Museli sa toho veľa učiť, hoci Coltova úloha spočívala najmä v praktických záležitostiach. Tie mal radšej – vonku sa cítil prirodzene, vnútri o dosť horšie.

Sam Colt sa poškriabal na hlave a vzdychol. „Ak vás postihne taký galimatiáš, máte niekoľko možností, ako sa z neho vyhrabete.“ Pozrel na adeptov, či to niekto nevie. „Redfortová? Daj mi dve dobré rady.“

Ruby sa oprela na stoličke. „Ak viete liezť po stromoch, tak sa na nejaký vydriapte, a to čo najrýchlejšie, no nepo-

čítajte s tým, že vlky odídu a dovoľia vám, aby ste sa pokochali výhľadom. Vie sa o nich, že si rady sadnú pod strom a počkajú, kým človek zlezie. Rovnako sa správajú krokodíly, no ak máte za päťami vlka, sotva budete mať za päťami krokodíla, tak tipujem, že túto starosť si zo zoznamu môžete vyškrtnúť.“ Po krátkej pauze dodala: „K stromu utekajte len vtedy, ak s istotou viete, že vás pri tom vlk nepredbehne. Beh totiž vlka ešte rozdivočí, prebudí v ňom inštinkt lovca.“

Colt prikývol. „Správne.“

Ruby to vedela z mnohých kníh, ktoré za dlhé roky prečítala. Niektoré tipy, ako prežiť, teda tie, ktoré považovala za osobitne užitočné, si zapísala do hráškovozeleného zápisníka. Väčšinu sa už stihla naučiť naspamäť, a keď Colt ďalej vysvetľoval, čo pri prežití pomôže a čo nie, Ruby sa prichytila, že si v duchu preberá, čo sa predtým naučila.

TIP NA PREŽITIE 7:

Pri stretnutí s nebezpečnou faunou

1. VLKY

PRAVIDLO PREŽITIA 1:

Udržujte v tábore poriadok. Vlky majú výnimočne dobrý čuch, takže korisť zavetria až do vzdialenosti 2,8km.

PRAVIDLO PREŽITIA 2:

Udržujte oheň. Vlky nemajú rady plamene.

PRAVIDLO PREŽITIA 3:

Neutekajte. *Ak si nie ste istý, že viete bežať rýchlejšie ako 48 km/h (a to ešte nedokázal nikto).*

PRAVIDLO PREŽITIA 4:

Nevzdávajte sa od skupiny. *Vlky zriedkavejšie útočia na veľké skupiny ako na osamelých jednotlivcov. Držte sa pri ostatných.*

„O týchto živočíchoch koluje veľa teórií,“ pokračoval Colt. „Podľa niektorých sa v oblastiach, kde prebieha lov na vlky, tieto zvieratá človeka obávajú a radšej sa mu vyhnu. Iné hlásajú, že vlk je neohrozený predátor a zaútočí pri každej príležitosti. Ale tak či tak je to jedno. Moja rada sa nemení: Držte sa ďalej od vlkov a snažte sa, aby sa ony držali ďalej od vás.“

Ruby si spomenula na svoje stretnutie s vlkom, ktoré sa odohralo veľmi dávno na Vlčom vrchu. Nekonalá vtedy podľa cudzej rady, podľa učebníc urobila to najhoršie, čo sa dalo, a predsa prežila – netušila, ako sa to stalo.

Na rozdiel od ostatných adeptov Ruby nenocovala v Rančerskom tábore. Bolo to preto, že na rozdiel od nich ešte navštevovala druhý stupeň základnej školy. A tak mala aj o niečo ťažšiu úlohu ako ostatní – stále sa od nej očakávalo, že každý deň načas dorazí na vyučovanie a každé popoludnie napochoduje do kurzu prežitia.

Aby to bolo ešte komplikovanejšie, ani škola, ani jej rodina a kamaráti netušili, že ju zverbovala tajná agentúra, ktorá bola len hŕstke zasvätencom (a hŕstke zloduchov) známa ako Spektrum.

Ôsmej divízii, pre ktorú Ruby pracovala, velila LB, žena, ktorá nepočúvala výhovorky a nikoho nešetrila. LB netolerovala chyby ani hlúposť a podľa jej názoru boli chyby výsledkom hlúposti. Ruby si preto mohla blahoželať, že hoci sa za svoju krátku kariéru v Spektre dopustila viac než jednej či dvoch chýb, prežila a dokonca ju ani nevyhodili.

Nebolo to ľahké, ale Ruby Redfortová sa nestťažovala. Od malička snívala o práci pre tajnú agentúru, nielen o práci lúštitelky kódov, ale o práci agentky v teréne, ktorá čelí nebezpečenstvu a prežíva dobrodružstvá. Čakalo ju ešte veľa skúšok, kým sa tento jej sen mohol stať skutočnosťou, a bola odhodlaná nepokaziť si to.

A tak Ruby každučký deň po odchode zo školy zaskočila domov a potom zamierila na tajné miesto, kde po ňu priletel vrtuľník Spektra. Ten ju vysadil v horskom tábore. A každý jeden večer ju ten vrtuľník zase pekne dopravil domov.

V ten večer, po tom, čo sa zastavila doma a prezliekla sa do normálnych šiat, džínsov a trička (toto tričko nieslo nápis ***môžete mi dôverovať. som lekárka***), zbehla Ruby do kuchyne na večeru.

Jej mama sa pri pohľade na tričko mierne zamračila, ale rozhodla sa nekomentovať ho. „Máš pekný účes, zlatko,“ povedala.

„Ako bolo v škole?“ spýtal sa Rubin otec.

Ruby pokrčila plecami. „No, veď viete, ako v škole.“

„Už prišiel *Večerník-klebetník*?“ spýtal sa Brant.

„Neviem, nevšimla som si,“ odvetila Ruby.

„Pôjdem sa pozrieť,“ vyhlásil. Brant Redfort zašiel pred dvere a zo schodov si vzal večerné noviny *Twinford Hound* (len Redfortovci ich volali *Večerník-klebetník*, lebo boli plné lacných senzácií).

Brant sa vrátil do kuchyne, začítaný do novín a s mierne zamračeným čelom.

„Zlé správy?“ spýtala sa ho Sabina.

„Varujú pred lesnými požiarimi,“ vzdychol Brant. „Hory a kaňony sú vysušené, a ak nespáchne, je veľmi pravdepodobné, že lesy vzbĺknu.“

„Ach jaj,“ krútila hlavou Sabina. „To sa mi nepozdáva, veru ani trošku.“

Brant sa vzápätí usmial. „Zlatko, ale toto sa ti už bude pozdávať.“

„Naozaj?“ Sabina sa vystrela na stoličke, akoby sa potrebovala veľmi sústrediť.

„Melrose Dorff uvádza na trh nový parfum.“

„Ach, báječné!“ zvolala Sabina. „A aký?“

„Stratený parfum Márie Antoinetty z roku 1770,“ odpovedal Brant. „Francúzsky.“

„Ach, francúzsky! To sa mi naozaj pozdáva.“

„No nevravel som ti? Niežeby aj celý galón parfumu mohol voňať lepšie ako ty,“ dodal a ovoňal manželke šiju.

„Márnosť,“ zamrmlala Ruby.

Brant ďalej čítal: *„Madam Swannová, parfumérka bohatých ľudí s vkusom, slávna svojím vysoko citlivým nosom, pri-
náša svoje dielo, vzkriesenie exkluzívneho parfumu kráľovnej
Márie Antoinetty, z Paríža na západné pobrežie Spojených
štátov. Nech ovoniavajú ruže, stratený parfum slávnej Márie
Antoinetty z roku 1770, predstavia na úžasnom soirée, kde si
účastníci budú môcť pozrieť aj najvzácnejšie šperky tragickej
kráľovnej. Čaká ich aj jedna vzrušujúca správa. Podujatie bu-
de prístupné výhradne na pozvánky.“*

Sabina posmutnela a potom spýtavo pozrela na manžela. „Prečo nás nepozvali? Obyčajne nás nevynechajú.“

To ešte povedala skromne. Redfortovcov nikdy nikto nevynechal.

„Neboj sa, srdiečko. Určite to má logické vysvetlenie. Možno ešte nerozoslali pozvánky.“

„Dúfam, že máš pravdu, Brant. Nevieť, čo by som urobila, keby ma nepozvali na tento uvádzací večierok.“

Ruby prevrátila oči, ale mlčala.

Bola hladná ako vlk, tak zhltna večeru a vybehla naspäť do svojej izby. Chystala sa ešte pred spaním čítať. Posledné týždne sa usilovne učila, čítala všetko, čo sa dalo, nasávala vedomosti ako špongia.

Netušila, že práve neochvejná vernosť faktom a pravidlám, ktoré si sama stanovila, zapríčiní jej pád.